1970. Dirk de Ruiter kijkt terug

Dirk de Ruiter, erelid van jubilerend De Volewijckers:

'Mensen gemist met een puur zakelijke inslag'

Degradatie dieptepunt in gouden jaar: enige landstitel in 1944

DIRK DE RUITER

HET PAROOL - vrijdag 6 november 1970 - pagina 35

VOETBAL

door TON DE WIT

AMSTERDAM, vrijdag — „De stier van het Mosveld" noemden ze hem, „Ouwe" Dirk de Ruiter, de nu 53-jarige oud-speler van De Volewijckers in zijn beste jaren. Dirk de Ruiter, belangrijkste schakel in het toen furore makende stopperspil-systeem, ingevoerd door de Engelse trainer Fred Pagman, eens oud-speler van het Londense Arsenal. Dirk de Ruiter, erelid van het vijftigjarige De Volewijckers en een van de weinigen die rond de 480 wedstrijden voor de jubilerende vereniging in Amsterdam-Noord heeft gespeeld.

Het kampioenselftal van De Volewijckers. Staand v.l.n.r.: Wim van Gelder, Piet Kamstra, Piet Bruist, Piet de Boer, Ferry van Steen, Arie Konradt, trainer Jaap van der Leck. Zittend: Chris Smit, Dirk de Ruiter, Daan de Jongh, Joop de Busser, Klaas Bakker.

De Volewijckers heeft zijn mooiste jaren beleefd op het Mosveld, de prachtige weide midden in het hart van Noord, gelegen tussen de woonwijken. Op een steenworp afstand van deze plek, waar nu verkeer raast op het IJ-tunneltracé, woont Dirk de Ruiter. Er is een hoop veranderd sinds De Volewijckers het Mosveld voor de Buiksloterbanne heeft moeten ruilen. Successen heeft de voetbalclub lang niet meer meegemaakt. We moeten ver terug in de clubgeschiedenis van De Volewijckers om van triomfen te verhalen. Dirk de Ruiter zal die tijd nimmer vergeten. Nog altijd herinnert hij zich hoe hij zoals hij dat noemt, als crisisjongetje voetbalde bij IJ-vogeltje, een clubje van derdien in het duistijn, dat over de kop ging. Hoe hij met een groepje vrienden naar De Volewijckers ging, dat in 1926 een brief van de gemeente Amsterdam had ontvangen [illegible] werden) zijn functie neerlegde omdat hij de amateur, tegen betaling was van voetballers.

Even nog heeft het erop gelekken dat De Volewijckers opnieuw zou gaan meespreken in het Nederlandse voetbal, toen onder leiding van Daan de Jongh de Mosveldbabies promoveerden naar de Eredivisie. Het is alweer bijna zo'n tien jaar geleden. Na de snelle degradatie uit de hoogste klasse strompelde De Volewijckers mee in de eerste divisie. En uitgerekend dit jaar, nu de vereniging op 11 november vijftig jaar bestaat, volgde het dieptepunt in zijn bestaan met degradatie naar de tweede divisie.

Dirk de Ruiter: „Ik heb het jaren geleden al zien aankomen. De vereniging in zijn totaliteit is wel gegroeid, maar de mensen zijn niet meegegroeid. Ik ben voor een stichting. Nu zit iedereen bij die voetbalzaken, iemand van de handbalafdeling, van de schaakafdeling en ik weet niet wat en die hebben allemaal wat te vertellen. Je moet een kleine kern van gerijpte mensen hebben. Ik zou het zo graag willen dat ze groter worden. Al die jongens die met mij gevoetbald hebben, zouden de club hebben kunnen verrijken. Velen zijn weggegaan, omdat ze ergens anders een piekie konden pakken."

Oude kern

„Nu moet er iedere keer een beroep worden gedaan op de oude kern. Ik hoop het nog eens mee te maken dat we hier een stadion krijgen. Daar hebben we recht op. Je ziet de mensen komen als er weer resultaten worden behaald. Volewijckers heeft te lang niet tot de mensen gesproken. Ik wou dat er nog eens een groepje van mijn tijd was, die zei, Dirk dat piekie dat laten we, nu de schouders eronder. Jongens uit de gestampte pot, die wat bereikt hebben! maar toch eenvoudig zijn gebleven. We hebben hier mensen gemist met een zakelijke inslag. Wat hebben we hier in Noord niet voor een „Oostenrijkertjes" gehad. Rensenbrink en Krol. Als je een boetje bijdehande mensen had gehad, had je die spelers kunnen pakken.

We lopen nu wel achter. De mensen hebben hier recht op een stadion. De voetbalsport moet tot ontplooiing komen in Noord, het moet een volksfeest zijn. Ik zit nu in Grijs Groen Wit. Als je daar die mensen ziet, weet je wel, voetballers nog van voor mijn tijd, de een met een trekbeentje, de ander met dat, dan denk je wat is De Volewijckers nog groot. Laatst hadden we nog een feestavond, man een hoogtepunt. Al die ouwe spelers, wat een rijkdommetje. Ik ben zo'n liefhebber van het leven".

Het doet Dirk de Ruiter zeer, dat het met zijn club, waarin hij eens heeft geschitterd, minder goed is gegaan. Hij blijft echter een trouwe toeschouwer. Niet op de tribune, maar langs het lijntje. De Ruiter: „Ik sta te dansen. Ik zou nog zo graag willen voetballen".

de gemeente Amsterdam ontvangen waarin beleefd werd verzocht het veld aan de Hamerkade te verlaten. De Volewijckers speelde al op het Mosveld toen Dirk en zijn vrienden aanklopten.

Vrije honden

Het was een tijd dat er voor de jongere garde weinig anders te doen was dan voetballen. De Ruiter: „Wij waren vrije honden. Na je werk was er maar één ding. Kicksen an en voetballen op het ‚Koeienlandje'." Dirk de Ruiter snelde via de junioren het eerste elftal binnen. „Ik herinner me nog hoe ik eerst met een paar andere knapen werd afgehouden in het tweede. Daar ging het leuk. Het eerste elftal draaide toen nogal slecht, totdat er uit het tweede een stel knapen in het eerste werden gezet."

Het eerste elftal van De Volewijckers — derde klasse van de NVB — zeteiend op de allerlaatste plaats, klom in tien weken tijd naar de tweede plaats. Het ging daarna snel bergopwaarts. In de jaren 1930 tot en met 1941 werd zes maal het kampioenschap in de derde klasse behaald. In '41 volgde promotie naar de tweede klasse. In één ruk stootte het eerste elftal door naar een kampioenschap in de eerste klasse. Op tweede Pinksterdag, 29 mei 1944 werd door een 4—1-overwinning op Heerenveen het Nederlands kampioenschap behaald.

Het was een grote dag in het leven van Volewijcker Dirk de Ruiter. „We leefden toen zoals de jongens van Ajax nu," zegt hij nog vol trots als hij vertelt van het behaalde kampioenschap in het Olympische Stadion voor veertig duizend kijkers. Het deed hem niet zoveel, dat er zoveel mensen op de tribunes zaten. „Oh, maar die zag ik niet, stelt hij nuchter, „als ik dat veld op kwam dan had ik iets in me. De hele week leefde ik naar een wedstrijd toe."

Kei

Dirk de Ruiter was een kei in zijn tijd. Een voetballer die zich niet ophield met massage. „Dat heb ik eens een keer laten doen", lacht hij, „man ik leek wel een danseres met dat zware spierenstelsel van me".

De Volewijckers is na zijn succesvolle periode minder op de voorgrond getreden. Zeker na de invoering van het betaalde voetbal in 1954, toen voorzitter Erbé (eens gevraagd voorzitter van de KNVB te